

SYNERGY
Publications

GOOD LUCK

Alex Rovira, Fernando Trias de Bes

အိပ်မက်နှင့်
သံဝါးလှည့်ကျနေသော
နှုတ်နှုတ်စရာ

အခန်း (၁) မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံခြင်း

နွေဦးရာသီရဲ့ နေဝင်ဖျိုးဖျညနေခင်းတစ်ခုမှာ စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မက်စ်ဟာ မြို့လယ်က ပန်းခြံကြီးတစ်ခုထဲ အေးအေးလူလူ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ထိုင်နေကျ သူ့အနှစ်သက်ဆုံး ခုံတန်းရှည်ကြီးတစ်ခုပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ မက်စ်ဟာ အဲဒီနေရာမှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေပြီး နက်ခဲတိုင်ကို ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ရှူးဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ပါတယ်။ ခြေဗလာကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မြက်ခင်း ပြင်ပေါ်ချထားလိုက်ပါတယ်။ မက်စ် (Max) (၆၄) နှစ်ရှိပါပြီ။ အလုပ်အကိုင် စီးပွားရေး အောင်မြင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အားလပ်ချိန်တိုင်း ဒီနေရာမှာ လာထိုင်ရတာကို သူ နှစ်သက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီညနေမှာ တော့ ခါတိုင်းထက် ထူးခြားနေပါတယ်။ မျှော်လင့် မထားတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လို့ ပါပဲ။

ဂျင် (Jim) လို့ ခေါ်တဲ့ အသက် (၆၀) ကျော် အမျိုးသားတစ်ဦးဟာ မက်စ် ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းဘက် လျှောက်လာပါတယ်။ ဂျင်ကြည့်ရတာ ခြေကုန် လက်ပန်းကျပြီး ပင်ပန်းနေတဲ့ ပုံပါပဲ။ ခြေလှမ်းတွေကလည်း ယိုင်နဲ့ နေပါတယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူဂုဏ်သိက္ခာရှိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘဝရဲ့ အနိမ့်ဆုံးမှတ်ရောက်နေသူမှန်း သိသာနေပါတယ်။ တကယ်တမ်းလည်း ဘဝကို ဂျင် ခက်

ခက်ခဲခဲ့ပြတ်သန်းနေရပါတယ်။ ဒီနှစ်တွေ အတွင်းမှာ ဘာလုပ်လုပ် သူ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ နာလန်ထိုင်မယ့် လမ်းစတောင် မတွေ့ခဲ့ ပါဘူး။

မက်စ်ဘေးနား ဂျင် ထိုင်ချလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ နှစ်ယောက်သား မျက် လုံးချင်းဆုံကြည့်မိလိုက်ကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းနှီးခဲ့ ဖူးတဲ့ ခံစားချက်မျိုး သူတို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ရ င်းနှီးခဲ့ဖူးတဲ့ ခံစားချက်မျိုးဖြစ်တယ်။

'ခင်ဗျား...မက်စ် မဟုတ်လား' လို့ ဂျင်က မေးတယ်။

'ဂျင်လား...' လို့ မက်စ်ပြန်ဖြေပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒီလူဟာ ကွဲကွာနေတာ နှစ်တော်တော်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်မယ်ဆို တာကို တပ်အပ်သိလိုက်တယ်။

'တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ...'

ဂျင် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ မျက်ရည်လည်မိပါတယ်။

'မယုံနိုင်စရာကောင်းလိုက်တာ။ နှစ်တော်တော်ကြာခဲ့ပြီးမှ မင်းကို ဒီ နေရာမှာ တွေ့တယ်'

မက်စ်က တအံ့တဩဆိုပါတယ်။

ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ယောက်သားထရပ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပွေ့ဖက်ကာ အားပါးတရ အော်ရယ်လိုက်ကြတယ်။

တကယ်တော့ မက်စ်နဲ့ ဂျင်က ငယ်ပေါင်းတွေပါ။ အသက် (၂) နှစ်မှ (၁၀) နှစ်အထိ နေ့ရက်တိုင်း အတူတကွရှိနေခဲ့ကြသူတွေဖြစ်တယ်။ အဲ ဒီတုန်းက သူတို့ ဟာ လူနေမှုနိမ့်ကျတဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြ

တဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်တယ်။

'မင်းရဲ့ ဒီတစ်မူထူးခြားတဲ့ ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးကို ငါမှတ်မိနေတယ်' လို့ မက်စ်က ဂျင်ကိုပြောတယ်။

'မင်းရဲ့ ရိုးစင်းဖြောင့်မတ်တဲ့ မျက်ဝန်းကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မင်းဆိုတာ ကို ငါတပ်အပ်သိလိုက်တယ်။ နှစ်ပေါင်း ၅၄ နှစ်တောင် ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီနော်။ မင်း လုံးဝ မပြောင်းလဲဘူးကွာ' လို့ ဂျင်က ပြောတယ်။

နှစ်ယောက်သား ငယ်ဘဝနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ။ နှစ်တော်တော်ကြာ မေ့လျော့နေခဲ့တဲ့ လူ၊ အရာတော်တော်များများက သူတို့ ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲ တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ စကားထဲကနေ ဂျင်ရဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို မက်စ်မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

'ပြောပါဦး သူငယ်ချင်းရာ... ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား'

'ငါ့ရဲ့ ဒီဘဝတစ်သက်က အကျအရှုံးများစွာနဲ့ ပါကွာ'

ဂျင်က ပခုံးတွန့်ပြရင်း သက်ပြင်းရှည်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

'ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ'

'ငါတို့ (၁၀) နှစ်အရွယ်လောက်တုန်းက ငါတို့ မိသားစု ရုတ်တရက် အိမ်ပြောင်းသွားခဲ့တာကို မင်းမှတ်မိသေးလား။ အဲဒီကစ ငါတို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ကြတယ်။ ငါတို့ အိမ်ပြောင်းရတာက ငါ့အဖေဘက်က သွေးဝေးတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်မှာ သားသမီးမရှိဘူး။ အဲဒီဦးလေး ဆုံးတော့ သူ့အမွေတွေအားလုံး ငါ့အဖေအတွက် ချန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက ငါတို့ လူမသိသူမသိ တိတ်တိတ်လေး အိမ်ပြောင်းခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာလည်း ငါ့အဖေက သူ့အမွေရလိုက် တဲ့ အကြောင်း တခြားသူ

ကို မသိစေချင်တာပါ။ ဒါနဲ့ ငါတို့ အဆောတလျင် အိမ် ပြောင်းတယ်။ ကားလဲလိုက်တယ်။ အိမ်နီးချင်း၊ သူငယ်ချင်းအားလုံးအသစ်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ အဲဒီကစ မင်းနဲ့ ငါ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတော့တာပဲနော် ... '

'ဪ... ဒါကြောင့် ကိုး... ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက မင်းတို့ မိသားစု ဘာများ ဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ မေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ မိသားစု တကယ်ပဲ အဲဒီလောက် အမွေတွေရလိုက်တာလား'

'ဟုတ်တယ်... အဲဒီထဲမှာ အမြတ်အစွန်းများ တဲ့ အမွေတစ်ခုပါတယ် ။ အဲဒါကတော့ စီးပွားဖြစ်လည်ပတ်အားကောင်းနေပြီး အမြတ်အစွန်းများ တဲ့ အထည်အလိပ်စက်ရုံကြီးတစ်ရုံပါပဲ။ အဲဒီစက်ရုံကို ငါ့အဖေလက်ထဲရောက်တော့ စီးပွားပိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေဆုံးသွားတဲ့ အချိန် အဲဒီစက်ရုံကို ငါဆက်အုပ်ချုပ်တယ်။ နှမြောစရာပဲကွာ... ငါကံမကောင်းခဲ့ဘူး။ အရာရာ အရှုံးနဲ့ ပဲရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်'

'ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ... ' လို့ မက်စက မေးတယ်။

'ငါ့လက်ထဲ စက်ရုံရောက်လာတော့ အရင်က လည်ပတ်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခဲ့တဲ့ ပုံအတိုင်းပဲ ငါဆက်လုပ်ခဲ့တယ်။ နှစ်တော်တော်ကြာတဲ့ အထိ ဘာအပြောင်းအလဲမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အဆင်ပြေခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အဘက်ဘက်ကနေ စီးပွားရေးပြိုင်ဘက်တွေ ပြုန်းစားကြီးရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးလုံးမတွေးခဲ့ မိဘူးကွာ။ အဲဒီမှာ ဈေးကွက်ထိုးကျသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ စက်ရုံက ထုတ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အရည်အသွေးအကောင်းဆုံးလို့ ငါထင်ခဲ့တယ်။ ဖောက်သည် တွေ တခြားစက်ရုံကပစ္စည်းတွေကို လှည့်ကြည့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါခန့်မှန်းတာ မှားသွားခဲ့တယ်။ ဖောက်သည် တွေက

အရည်အသွေးကို နားမလည်ကြဘူး။ တကယ်လို့ အရည်အသွေးကို နားလည်ကြရင် ငါ့စက်ရုံကထုတ်တဲ့ အထည်အလိပ်တွေ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိကြမှာ ပါ။ ဒီလိုနဲ့ တခြားပစ္စည်းအသစ်တွေ ဈေးကွက်မှာ မှီလို ပေါက်လာခဲ့တော့တယ်'

ဂျင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်တယ်။ မလှခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ပြန်ပြောရတာဟာ ဘယ်လိုမှ ပျော်စရာမကောင်းပါဘူး။ မက်စ်လည်း ဘာပြောရ မယ်မှန်းမသိလို့ ဘာအသံမှ မထွက်ခဲ့ပါဘူး။

'စက်ရုံကို အဆုံးရှုံးမခံလိုက်ရဘူးဆိုပေမယ့် ငါ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး လျော်လိုက်ရတယ်။ ထွက်ငွေတွေ နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ငါအတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ခဲ့တယ်။ ခန့်မှန်းသုံးငွေနည်းလေ ရောင်းရအား လျော့လေဖြစ်ခဲ့တယ်။ တံဆိပ်အသစ်ထုတ်ဖို့ ငါစိတ်ကူးခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးကွက်မှာ တံဆိပ်တွေ မျိုးစုံဆိုတော့ ငါမရဲခဲ့ဘူး။ ငါ စီးပွားပျက်ကိန်းစိုက်နေခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ပိုင်တံဆိပ်နဲ့ လက်ကားဆိုင်တွေဖွင့်ဖို့ လည်း ငါစဉ်းစားခဲ့သေးတယ်။ ဒါဟာ ငါ့အတွက် နာလန် ပြန်ထူနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးပဲပေါ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါအချိန်ယူစဉ်းစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး လုပ်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တဲ့ အချိန် ဆိုင်ခန်းငှားခတွေက ဈေးတက်ကုန်လို့ ငါခြေလှမ်းမစရဲ ဖြစ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ရောင်းရတဲ့ ငွေက ရင်းထားတဲ့ ငွေ နောက် အမီမလိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကုန်ကျငွေတွေ ပိုများ ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရောင်းပြီးမှ ငါအကြွေး ဆပ်ရတော့တယ်။ စက်ရုံရောင်းတယ်။ အိမ်ရောင်းတယ်။ ပြီးတော့ တခြား ပစ္စည်းတွေရောင်းတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အရင်တုန်းက ငါ ဘာမဆိုရှိတယ်။ ဘာလိုချင်ရင် လိုချင်တာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ငါ့လက်ထက် ရောက်မှ အကုန်ပြောင်သွားခဲ့ရတယ်။ ငါ့ကိုက ကံမကောင်းတာလို့ ပဲ ငါပြောနိုင်တော့

တယ်။ ကံက ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို မစောင့်မခဲ့ဖူးဘူးကွာ'

'နောက်တော့ မင်း...ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ'

'ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲကွာ... ဘာမှ ကို မရှိတော့တာပေါ့။ အရင်တုန်းက ငါ့ကို မြှောက်ပင့်ပေါင်းဖက်ခဲ့တဲ့ လူတွေလည်း အခုချိန်မှာ ငါ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူးကွာ။ အလုပ်တွေအများကြီး ငါရှာခဲ့လည်း လုပ်ကျင့်မရှိတာနဲ့ ၊ သူဌေးနဲ့ မတည့် တာနဲ့ ဆက်မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားရတဲ့ အချိန်တောင် ရှိခဲ့တယ်။ ဒီ ၁၅ နှစ်ကို ငါခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ တခြားလူကို စာရင်းလုပ်ပေးလို့ ရတဲ့ ငွေလေးနဲ့ စားခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ငွေတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မရှိတော့တဲ့ အခါ စိတ်ကောင်းရှိသူတွေ စွန့်ကြဲတဲ့ ငွေလေးနဲ့ အသက် ဆက်ခဲ့ရတယ်။ ဟင်း... ကံဆိုးခြင်းထဲကနေ ငါရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ဘူးကွာ'

ဂျင်က စကားကို ဆက်ပြောနေရင်း ဘေးမှ သူငယ်ချင်းဟောင်းကို စကားလှည့်မေးလိုက်တယ်။

'မင်းအကြောင်းလည်း ပြောပါဦး... ဒီနှစ်တွေမှာ မင်းအဆင်ပြေလား...ကံကောင်းသလား'

မက်စ်ပြီးလိုက်ပြီး 'မင်း မှတ်မိသေးလား။ ငါ့မိဘတွေက ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းတို့ မိသားစု အဲဒီရပ်ကွက်မှာ နေခဲ့ချိန်တုန်းက တော်တော်လေး အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တယ်နော်။ ငါတို့ မိသားစုဆို ပိုဆိုးပေါ့။ ငါ့မိဘတွေက ဆင်းရဲသား လူတန်းစားက ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူမို့ အလုပ်အကိုင်လည်း အတည်တကျမရှိခဲ့ဘူး။ နေဝင်မိုးချုပ်တာတောင် ညစာစားဖို့ မရှိခဲ့ဘူး။ မင်းရဲ့ အမေက ငါတို့ ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းတာကိုသိတော့ စားစရာတွေ တစ်ခါတလေ လာပို့ပေးသေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့မိ

ဘတွေက ငါ့ကို ကျောင်းမထားပေးနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဘဝ တက္ကသိုလ်မှာ ပဲ ငါကြိုးစားသင်ယူခဲ့ရတယ်။ ငါ့အသက် (၁၀) နှစ်မှာ ... မင်းတို့ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အိမ်ပြောင်းသွားတဲ့ နှစ်ပဲပေါ့။ အဲဒီနှစ်မှာ ငါ အလုပ် စလုပ်ခဲ့တယ်'

'ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်က ကားရေဆေးတဲ့ အလုပ်။ အဲဒီနောက် ဟိုတယ် ရှေ့မှာ ဧည့်သည် တွေရဲ့ ပစ္စည်း သယ်ပေးတဲ့ သူ လုပ်ခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာဘူး...ငါ ရာထူးတိုးခဲ့တယ်။ ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်ရဲ့ တံခါးစောင့်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အသက်(၂၁) နှစ်မှာ အကြောင်းတရားတစ်ခုကို ငါသိလိုက်တယ်။ အဲဒီကတော့ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရင် ငါလည်း ကံကောင်းခြင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်နိုင်တယ် ဆိုတာပါပဲလို့ '

'ဒါနဲ့ ... မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ' လို့ ဂျင်က အခွင့်သင့်တုန်း သံသယ အမေးနဲ့ မေးခွန်းထုတ်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ သိလိုစိတ်အပြည့်ပါပဲ။

'အဲဒီတုန်းက လက်ကိုင်အိတ်စက်ရုံလေးတစ်ခု ဒေါ်လီခံတော့မယ်လို့ ငါကြားလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့မှာ စုထားတဲ့ ငွေကြေးတွေအားလုံးနဲ့ အတူ ဘဏ်ကချေးငွေအနည်းငယ်နဲ့ အဲဒီစက်ရုံကို ငါဝယ်ယူလိုက်တယ်။ ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ငါအလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ်တုန်းက လူတွေရဲ့ လက်ကိုင် အိတ်ပုံစံအမျိုးမျိုးကို ငါတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေက ဘယ်လို လက်ကိုင်အိတ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာကို ငါသိတယ်။ အဲဒီပုံစံ လက်ကိုင်အိတ်တွေ အတိုင်း ငါလုပ်လို့ ရနိုင်တယ်။ လုပ်ငန်းစတင်လည်ပတ်တဲ့ ကာလမှာ ထုတ်လုပ်မှု ကနေ ရောင်းဝယ်မှု အထိ ငါကိုယ်တိုင်လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ငါ မအိပ်မစားဘဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တစ်ရက်မှ မနားခဲ့ဘူး။ ပထမနှစ်မှာ လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှု

အဆင်ပြေခဲ့တယ်။ အဲဒီက ရတဲ့ အမြတ်တွေအားလုံးနဲ့ အိတ်ပုံစံအသစ်
တွေ ငါ ပိုတိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ နေရာအနှံ့သွားပြီး တခြားကုမ္ပဏီတွေ
ဘာအိတ် အမျိုးအစား ထုတ်လုပ်နေသလဲလို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့တ
ယ်။ တခြားလူ တွေထက် လက်ကိုင်အိတ်တွေကို ငါပိုနားလည်ရမှာ မို့ပါ
။ သားရေအရောင်းဆိုင် တော်တော်များများကို ငါ
လှည့်ပတ်လေ့လာခဲ့ပြီးနောက် အကျိုးရလဒ်တွေ ငါတော်တော်ရလိုက်
တယ်။ လူတွေ အိတ်လွယ်ထားရင်တောင် သူတို့ ကို ငါသွား မေးတတ်ခဲ့
တယ်။ သူတို့ လွယ်ထားတဲ့ အဲဒီအိတ်ကို ဘာကြောင့် ကြိုက်သလဲ၊ အိတ်
ရဲ့ ဘယ်နေရာက သူတို့ ကို စိတ်တိုင်းမကျစေသလဲလို့ မေးခဲ့တယ်'

လုပ်ငန်းစတင်ထူထောင်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကို ပြန်ပြောင်းပြောကြားရင်း
မက်စ် အလွန်တက်ကြွနေခဲ့ပါတယ်။ သူက ဆက်ပြီး ပြောပါတယ်။

'နောက်တော့ ရောင်းအား၊ ဝယ်လိုအားတွေ
တောက်လျှောက်တိုးပွားလာခဲ့တယ်။ ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်း ငါရှာဖွေ
ခဲ့တဲ့ ငွေတွေအားလုံးနဲ့ ငါရင်းနှီးမြှုပ်နှံ လိုက်ပြန်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေများ
မယ်လို့ ငါထင်တဲ့ လုပ်ငန်းတိုင်းကို အခွင့်အရေး ရှာပြီး ငါသတ္တိရှိရှိမြှုပ်
နှံခဲ့တယ်။ ငါတို့ ရဲ့ အရောင်းရဆုံးလက်ကိုင်အိတ်ပုံစံကို နှစ်တိုင်း ဒီဇိုင်း
အသစ်အသစ် ဖန်တီးတယ်။ ဒီဇိုင်းပုံစံတစ်မျိုးတည်းဆိုတာမျိုး လုံးဝမရှိ
စေရဘူး။ စက်ရုံက တစ်ခုခုပြဿနာဖြစ်ရင် နောက်ရက်တွေအထိ ငါ
အချိန်ဆွဲပြီး မဖြေရှင်းဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုပြဿနာကြီးကြီးသေးသေး
အားလုံး ငါပဲ တာဝန်ခံဖြေရှင်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စက်ရုံတွေ တစ်ရုံပြီးတစ်ရုံ
ငါဝယ်ယူခဲ့တယ်။ လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်မှု ပိုပိုကြီးလာခဲ့တယ်။ ကြီးမားတဲ့ စီး
ပွားရေးပိုင်နက် ထူထောင်ခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်းတော့ ဒီလိုဖြတ်သန်းမှု
တွေက မလွယ်ကူခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးရလဒ်က ငါလုပ်ငန်းစတင်ထူထောင်
စက မျှော်မှန်းခဲ့တဲ့ ရလဒ်ထက်တောင် သာလွန်ခဲ့ပါတယ်'

ဒီအချိန်မှာ ဂျင်က စကားဖြတ်ပြီး တမင်တကာလိုလို မတော်တဆ လိုလိုနဲ့ ဒီလိုကောက်ချက်ချပါတယ်။

'မင်း ကံအရမ်းကောင်းတယ်လို့ မင်းမထင်ခဲ့ဘူးလား'

'မင်း ဘာလို့ ဒီလိုတွေးရတာလဲ။ ဒါဟာ ငါကံကောင်းတာနဲ့ ပဲ ဆိုင် တယ်လို့ မင်းထင်နေတာလား ' လို့ မက်စ်က တအံ့တဩ ပြောပါတယ်။

'ငါ မတော်လို့ ပြောမိတာပါ။ မင်းကို နှိမ်ချလိုက်တဲ့ သဘော မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါဟာ မယုံနိုင်စရာမို့ပါ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားရုန်း ကန်ရုံနဲ့ ဒီလိုအောင်မြင်မှုတွေရယူနိုင်ခဲ့တယ်။ တချို့က မွေးလာတာနဲ့ ကံကောင်းခဲ့တယ်။ ကံတရားက သူတို့ ဘက်မှာ ပဲ ရပ်တည်ခဲ့ပြီး ကံ ကောင်းခြင်းက သူတို့ ကို အမြဲပြီးပြနုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ ငါကိုတော့ ဖုတ် လေတဲ့ ငါးပိ ရှိတယ်လို့ တောင် မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တာပဲလေ သူ ငယ်ချင်းကြီးရာ' လို့ ဂျင်က ညင်ညင်သာသာ ဖြေရှင်းတယ်။

မက်စ် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီး တစ်အောင့်ကြာမှ သူ စကား စပြောတယ်။

'ငါပြောမယ်... ငါဟာ ရှေ့မျိုးဆက်ကနေ ဘာအမွေအနှစ်မှ မရခဲ့ဘူး ဆိုပေမယ့် ငါ့အဘိုးက ငါ့ကို ပိုကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတစ်ခုတော့ ချန် ထားပေးခဲ့ တယ်။ 'ကံတရား' နဲ့ 'ကံကောင်းခြင်း' က ဘယ်လိုကွာခြား သလဲ မင်းသိလား'

'မသိဘူး...' လို့ ဂျင် က အားမပါတဲ့ လေသံနဲ့ ဖြေတယ်။

'ငါ့အဘိုး ငါတို့ နဲ့ အတူနေခဲ့စဉ်တုန်းက ငါ့ကို သူ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒီပုံပြင်ထဲကနေ 'ကံတရား' နဲ့ 'ကံကောင်းခြင်း' ရဲ့ ခြားနားချက်ကို ငါနားလည်စေခဲ့တယ်။ အဲဒီပုံပြင်လေးက ငါ့ဘဝတစ်

သက်တာကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်လို့ ဒီကနွေထက်ထိ ငါထင်နေတုန်းပဲ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းထဲ ငါနှစ်ဝင်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တုံ့နှေးတွေဝေ၊ ဝေခွဲမရတဲ့ အခါပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းနဲ့ ကျေးဇူးတရားသိမြင်တဲ့ အခါပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပုံပြင်လေးက ငါ့အပါး အချိန်ပြည့်အမြဲရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီပုံပြင်လေးကြောင့် ပဲ ခြောက်နှစ်တာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့တဲ့ ငွေကြေးတွေနဲ့ အဲဒီစက်ရုံလေးကို ဝယ်ယူဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း အရေးကြီးတဲ့ ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်မှုနဲ့ ကြုံတဲ့ အခါမှာ လည်း ဒီပုံပြင်လေးက အဓိက အရေးပါတဲ့ အရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်'

မက်စ်က စကားတတွတ်တွတ်ပြောနေချိန်မှာ ဂျင်က ကိုယ်ကိုကျုံ့ပြီး မြေကြီးကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

'အသက် (၆၄) နှစ်ဆိုတာ ပုံပြင်နားထောင်တဲ့ အရွယ်ကို ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် လူကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှုပေးတဲ့ အရာဆိုရင် ဘယ်အချိန် နားထောင် နားထောင် မနှောင်းဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ စကားပုံတစ်ခုလိုပေါ့...စိမ်းစိုတဲ့ တောတန်းကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သရွေ့ မီးစိုက်ဖို့ ထင်းမရှိမှာ မကြောက်ဘူးဆိုသလိုမျိုး မင်းသာ နားထောင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီပုံပြင်ကို ငါပြောပြမယ်'

ဂျင်က တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေလို့ မက်စ်က စကားဆက်ပြန်တယ်။

'အဲဒီပုံပြင်လေးက လူတော်တော်များများကို ကူညီခဲ့ဖူးတယ် သိလား။ စီးပွားရေးသမားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်တဲ့ စိတ်သဘောထားကြီးသူတွေကိုရော အကျိုးအမြတ်တွေ ရစေခဲ့တယ်။ လူတွေက 'ကံတရား' နဲ့ 'ကံကောင်းခြင်း' ရဲ့ ခြားနားချက်ကို လက်ခံသင်ယူနိုင်

ခဲ့ကြပြီး လုပ်ငန်းခွင်မှာ ထူးကဲတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ တချို့က အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန် ကိုတောင် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့တယ် သိလား။

'တခြားအားကစားသမား၊ အနုပညာသည် ၊ သိပ္ပံပညာရှင်နဲ့ သုတေသီတွေလည်း အကျိုးအမြတ်တွေ ဖြစ်ထွန်းခဲ့တယ်။ ငါကိုယ်တိုင် မျက်စိတပ်အပ်တွေ့ မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အောင်မြင်မှုသာမက မနည်းခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မငြီးမငွေ့ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းကိုပြောပြနေတာပေါ့။ ဒီထူးခြားတဲ့ ပုံပြင်လေးဟာ လူတော်တော်များများ ရဲ့ အပေါ်မှာ ထူးခြားမှုတွေဖြစ်ပွားခဲ့တာ အသက် (၆၄) နှစ်ရောက်တဲ့ အထိ ငါအများကြီးတွေ့ မြင်ခဲ့ဖူးပြီပေါ့ကွာ...'

ဂျင်က ကိုယ်ကိုထောင်မတ်လိုက်တယ်။ စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် ပဲလားမသီ... သူ ပါးစပ်ဟ စကားစပြောပါပြီ။

'ကောင်းပြီလေ...'ကံတရား' နဲ့ 'ကံကောင်းခြင်း' ရဲ့ ခြားနားချက်အကြောင်း ငါ့ကို မင်းပြောပြပါဦး'

မက်စက ပြန်မဖြေခင်မှာ ခဏလောက်စဉ်းစားလိုက်တယ်။

'မင်းတို့ မိသားစု အမွေတော်တော်ရလိုက်တာဟာ မင်းတို့ ကံတရားကြောင့် ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကံတရားက လူ့အလို မလိုက်ဘူး။ မြဲလည်း မမြဲဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းမှာ ကံတရားဆိုတဲ့ ဗလာပဲရှိခဲ့လို့ မင်းအခု ဘာမှ မရှိတဲ့ ဘဝကို ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း... ငါက ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့ ကံတရားကို ဖန်တီးတယ်။ ကံတရားက ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်ဘူး ။ ကံကောင်းခြင်းကမှ ကိုယ့်လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အရာ။ တကယ်ပဲ ကံတရားဆိုတာ မရှိဘူးလို့ တောင် ငါက ထင်ထားခဲ့တာ'

'မင်းပြောတဲ့ သဘောက တကယ်တမ်းမှာ ကံတရားဆိုတာမရှိဘူး

ပေါ့...'

'ဒီလိုပြောရအောင်... ကံတရားဆိုတာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံတရားက ကိုယ့်အပေါ် သက်သက်မဲ့ကျရောက်တယ်ဆိုတာမျိုးက လုံးဝမှားယွင်းတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ကံတရားက ကိုယ့်ဆီရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုရင် တောင် ခဏလေး ရောက်လာတာပါပဲ။ ကိုယ့်ဆီမှာ အကြာကြီးနေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းသိလား။ ထီပေါက်တဲ့ လူ ၉၀%လောက်ဟာ ၁၀နှစ် တောင်မကြာဘူး။ ပေါက်ထားတဲ့ ငွေတွေ ကို ဖြုန်းကုန်ပြီး နဂိုဘဝထဲပြန်ရောက်သွားကြတယ်။ 'ကံကောင်းခြင်း' ကတော့ နေရာအချိန်မရွေး မင်းကိုယ်တိုင် မင်းအတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေပေးနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း 'ကံကောင်းခြင်း' လို့ ငါတို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တကယ့် ကံကောင်းခြင်းဖြစ်တယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ တကယ့်ကံကောင်းခြင်းလို့ ပြောတာလဲ... ကံကောင်းခြင်း မှာ မတူတာတွေရှိသေးလို့ လား'

ဂျင်က အချက်ကျကျမေးတယ်။ ကြည့်ရတာ သူငယ်ချင်းမက်စရဲ့ စကားတွေက သူ့ကို တော်တော်လေးဆွဲဆောင်နေခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်။

'အဲဒီပုံပြင်လေးကို မင်းနားထောင်ကြည့်မလား'

ဂျင် ခဏတာ တွေဝေသွားတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နားထောင် ကြည့်လည်း မမှားပါဘူး။ အရင်လို တောက်ပတဲ့ ဘဝကို မရခဲ့ရင်လည်း နှစ်နာစရာ အကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး။ အသက် (၆၄) နှစ် ရောက်နေတာတောင် သူငယ်ချင်း ပြောမယ့်ပုံပြင်ကို နားထောင်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပုံပြင်ပြောပြမယ့်သူ မရှိခဲ့တာလည်း ကြာခဲ့ပြီလေ...

'ကောင်းပြီလေ... နားထောင်ကြည့်ရတာပေါ့'

ဂျင်က သဘောတူလိုက်ပါတယ်။

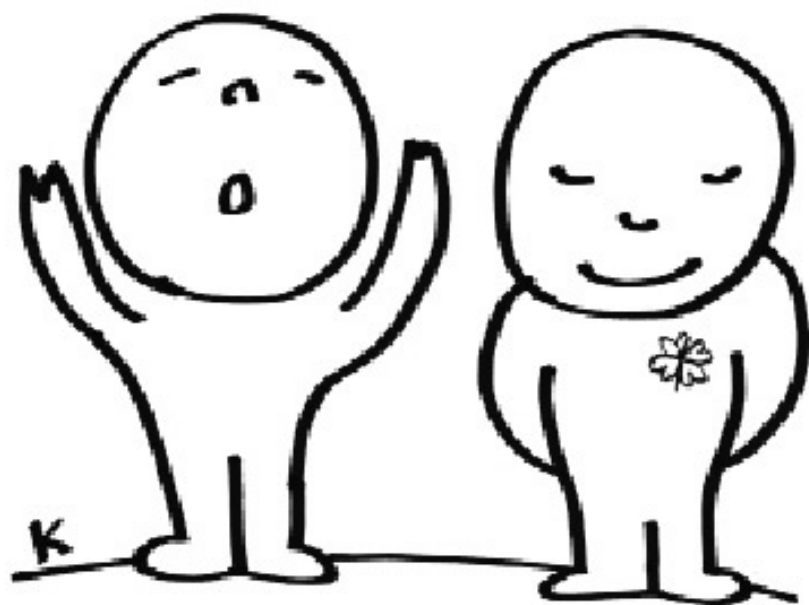
ကံကောင်းခြင်းစည်းမျဉ်းနံပါတ် (၁)

ကံတရားက အမြဲမကြာရှည်ဘူး။

အကြောင်းက သူဟာ သင်နဲ့ မသက်ဆိုင်လို့ ပါ။

ကံကောင်းခြင်းက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုးစားဖန်တီးမှုနဲ့ ဆိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် သူဟာ တာရှည်တည်မြဲတယ်။

*